

narier der vil være i stand til at etablere linjefagsundervisning i faget.

Derudover skal et af de obligatoriske fagområder være livsoplysning/kristendomskundskab, idet det er hensigten at tage spørgsmål om etik, moral og personlige holdninger op på baggrund af kristendommen, de europæiske ideers historie og ved at inddrage andre religioner og livsanskuelser. Med gode og ansvarsbevidste lærere kan dette blive en berigende del af læreruddannelsen, men det kan også bruges til udbredelse af alle mulige lommeilosofier, som folkeskolen ikke kan være tjent med at stå model til. Derfor bør det ved lovens vedtagelse være sikret, at undervisning i livsoplysning/kristendomskundskab må være i god overensstemmelse med de i lovforslaget tilsigtede hensigter.

Den del af forslaget til læreruddannelse, som det antagelig bliver meget let at nå til enighed om, er forslaget om en styrkelse af praktikken ved indførelse af en såkaldt skoleperiode, hvor den enkelte studerende i et lidt længere tidsrum får mulighed for på egen hånd at prøve lærerarbejdet. Det er lidt i stil med de gode gamle dage eller nærmere betegnet de år i 1950'erne og 1960'erne, hvor man på grund af lærermangel sendte de studerende på græs i ½ år af studietiden. Det blev for mange en god prøve, der også gav inspiration til den resterende studietid.

Alt i alt må det her fremsatte forslag være et godt tilbud til de kommende års lærerstuderende, og det er derfor også helt på sin plads, at forslaget giver undervisningsministeren ret til at fastsætte regler for de studerendes pligt til at deltage i undervisningen og praktikken. Mødepligten må selvfølgelig gælde for de kommende lærere, som den også gælder for eleverne i folkeskolen.

På Fremskridtspartiets vegne kan jeg sige, at vi i det store og hele synes godt om forslaget til ændring af læreruddannelsen, og vi er selvfølgelig indstillet på en positiv medvirken i den kommende udvalgsbehandling.

Bruno Jerup (EL):

Argumentet for fremsættelsen af lovforslaget er de krav, som den nye folkeskolelov stiller til fremtidens lærere, og det er selvfølgelig udmærket.

Selv om læreruddannelsen kun er én blandt mange videregående uddannelser, er den meget vigtig, fordi seminariernes uddannelse præger hele folkeskolen. På den baggrund kan det

undre, at ministeren ønsker at reformere uddannelsen, før vi har fået en vurdering af resultaterne fra den sidste lovrevision, som vi fik i 1991, og hvor vi jo dårligt nok har fået lærerne fra den revision ud af systemet endnu.

Hvad er det så, ministeren vil? Er det ministerens ønske at få en bedre læreruddannelse eller bare en anderledes læreruddannelse? Det er Enhedslistens opfattelse, at man først skal se på indholdet i en uddannelse og derefter på den tidsramme, der er nødvendig for at få plads til det ønskede indhold. Et flertal i Seminarierådet har vurderet, at en ny og bedre læreruddannelse kræver en udvidelse af tidsrammen til 4½ år. Ministeren har valgt at sidde denne vurdering overhørig, og derfor er det ikke foreslået som en del af den nye læreruddannelse. Den nye læreruddannelse er mere sådan et princip om at klippe en hæl og skære en tå.

Enhedslisten mener, at en lang række af de problemer, der afspejler sig i den offentlige debat om den kommende læreruddannelse, kun løses, hvis Folketinget kunne følge flertallet af fagfolk og udvide uddannelsen til 4½ år.

Det bekymrer især Enhedslisten, at de pædagogiske og psykologiske fag er blevet markant beskåret i ministerens forslag. Hvis fremtidens lærere skal være kvalificerede til at forholde sig til hvert enkelt barns faglige og personlige udvikling, nytter det ikke med en beklippet udgave af de pædagogiske og psykologiske fag. En lærer, der ikke har et solidt, metodisk og pædagogisk grundlag at bygge på, kan ikke opfylde fremtidens krav, uanset om de har 2, 3 eller 4 linjefag.

Og jeg vil også bemærke, at der i fremsættelsen står: »Skoleledere bør desuden i fremtiden prioritere højere, at den enkelte lærer kun får ansvaret for undervisningen i de fag, læreren er uddannet i på seminariet . . .«. Det er selvfølgelig o.k., men der står »i fremtiden prioritere højere«. Det vil sige, at man må regne med – og det ligger åbenbart også i ministerens vurdering – at det i meget lang tid fremover, måske snakker vi om 10–15 år, vil være sådan, at man stadig væk på skolerne vil sætte lærere, også de uddannede lærere, der kommer efter denne her lov, til at undervise i en lang række fag, som ligger uden for det antal linjefag, man så må blive enige om. Og det, hvad enten man har 2, 3 eller 4 linjefag, som ministeren foreslår.

Vi er også kritiske over for den prioritering, der ligger i at fjerne de praktisk-musiske fag som fællesfag. Den obligatoriske undervisning i